

[Kurt Brauer.]

met, fordi det er socialt retfærdigt, og det er en administrativ fidus?

Man kunne fristes til at råbe, om der er en læge til stede i salen, dels fordi tanken om A- og B-mennesker er syg, dels fordi en læge vil være den eneste, der helhjertet vil kunne forsvare denne tanke. Man føler sig fristet til at spørge regeringen og regeringspartierne: er det folketinget eller organisationerne, der skal bestemme? Der må kunne spares millionbeløb i administration, hvis vi fjernede den uretfærdige skelnen imellem A- og B-mennesker. Mon nogen vil påstå, at det er noget andet at blive syg, når man er i 70.000 kr.s klassen, end hvis man er placeret en snes tusind kroner lavere? Jeg tror det næppe.

Men der er håb her i dag. Hr. Niels Mørk vendte sig imod en skelnen mellem A- og B-mennesker, og jeg forstod på hr. Valbak, at han også var sindet at overveje dette problem, så nu er vi efterhånden ved at være et magtfuldt flertal af modstandere imod dette indtægtsgrænsesystem. Mon ikke vi skulle kunne overtale venstre og de konservative, når vi kommer til udvalgsarbejdet, til, at vi får det fjernet? Det medfører unægtelig, at vi må se alvorligt på lægernes ansættelsesvilkår og se at få dem offentligt ansat.

Der må også kunne spares på andre områder. Der må kunne spares betragtelige beløb i administration. Det ville man f. eks. kunne, hvis man fjernede den os af mistillid, som stråler ud af dette lovforslag, som den stråler ud af alle andre sociale love. Tag f. eks. afsnittet om befordringsgodtgørelsen. Jeg kan sige, at på dette område vil SF gå til udvalgsarbejdet med følgende princip i lommen: der skal ydes fribefordring i de tilfælde, hvor lægen, hospitalet eller den kommunale myndighed skønner det forsvarligt. Allerede de nugældende bestemmelser er blevet overtrådt af et enkelt amt, som sagde til sig selv: ja men det er jo pip med disse regler; en hospitalsseng koster 500 kr. om dagen, og mange af vore patienter ville kunne klare sig med ambulante behandling, hvis vi kunne køre dem til og fra denne ambulante behandling, og for resten vil mange patienter hellere hjem, end de vil ligge på et overfyldt hospital. Hvis nogen ville sige, at der her ville blive for store muligheder for svindel med en så liberal ord-

ning, er mit svar: nå ja, så lad os indføre en stikprøvekontrol; det må da være billigere end det system, som vi kører med i øjeblikket, og som vi skal køre videre med i den nye lov. Hovedprincippet må være, at dette skal blive befolkningens sygesikring og ikke de offentlige myndigheders.

Tandlægerefusionsordningerne synes at være et afsnit, hvor denne holdning til ordningen heller ikke synes at komme rigtig frem. De fattige, der får paradentose, får ryddet munden og får sat et gebis ind i stedet for, mens de rige kan få guld og glimmer sat ind og kan bevare deres egne tænder så meget længere. Det skal efter SF's opfattelse være lige så naturligt at gå til tandlægen, som det er at få sine feriepenge udbetalt. Kort sagt, vi mener, at hele molevitten bør være gratis.

Jeg var sidste sommer i DDR og fik min arm sat i stand. Jeg rejste rundt dernede, og pludselig hævede min arm heroppe som følge af en sygdom; jeg har haft et andet sted på armen, og jeg blev kørt til en læge på et hospital, hvor jeg blev røntgenfotograferet, gennemlyst og behandlet og fik støttebind og piller og besked om, hvad jeg skulle sige til min læge, når jeg kom hjem. Jeg famlede selvfølgelig efter tegnebogen og efter mine papirer, for nu skulle det økonomiske mellemværende jo klares, men lægen slog naturligvis en latter op og sagde: nej, min unge mand, jeg får betaling for mit arbejde andetsteds.

Der skal virkelig ikke være penge imellem hverken patient og læge eller patient og specialist eller for den sags skyld imellem patient og den, der udleverer ham hans livsvigtige medicin og hans nødvendige medicin. For medicinen bør selvfølgelig også være gratis, og det medrører, at vi her i folketinget må se meget nøje på medicinalindustriens forhold og apotekernes forhold.

Om kort tid vil socialistisk folkeparti give tinget lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål gennem et forslag til folketingsbeslutning om apotekervæsenet, men jeg vil godt allerede i dag bebude, at de tre hovedpunkter i forslaget vil blive, at detailhandel med lægemidler drives af offentlig myndighed, de nuværende almindelige apoteker overtages af staten, mens hospitalsapoteker henhører under pågældende hospitalsmyndighed, og levering af forarbejdede og ufor-